

9^{de} JAARGANG, NR. 150
17 JANUARI 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 **NIEUWSBERICHTEN**
6 **BOEKBESPREKING**
7 **PLATENRECENSIES**
Vijay Iyer, Jesper Thilo, Scott Colley,
Eric Vloeimans, Walter Smith III,
Second Approach, Charles Tyler,
Will Vinson, Hilary Kole e.a.
14 **CONCERTVERSLAGEN**
Ploctones, Brenda Frans e.a.
EN VERDER:
18 Eroll Garner (L. Lammen)
19 IM Captain Beefheart (H. te Loo)
20 New York Jazz Alert (P. Blair)

JAZZFLITS 151
staat 31 januari op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

BENJAMIN HERMAN LEIDT NAT. JEUGD JAZZ ORKEST 2011

Benjamin Herman is dit jaar de artistiek leider en dirigent van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO). Onder zijn leiding gaat het orkest van april tot en met augustus op tournee.

'Duke Ellington in de 21^{ste} eeuw', zo luidt de titel van het programma waarmee het NJJO op tournee gaat. Het zal een mix worden van voornamelijk nieuw en bestaand Nederlands werk. Benjamin Herman zelf schrijft het openingsstuk. Het NJJO wordt in 2011 voor de tweede keer gevormd. Tot 15 januari konden muzikanten zich aanmelden voor het lidmaatschap. "Daaruit worden twintig

jonge toptalenten gekozen die de kans krijgen om een buitengewoon big-bandtraject te volgen en podiumervaring op te doen", aldus de Stichting

Jazz in Actie, de motor achter het initiatief. Jazz in Actie beschouwt het NJJO als 'het visitekaartje voor jong Nederlands jazztalent'.

Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van Het Fonds voor de Cultuurparticipatie, het SNS Reaal Fonds, NORMA, het Prins Bernhard Cultuurfonds, het VSB Fonds en de stichting STAN.
(<http://www.njjo.nl>)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.



ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

PAUL VAN KEMENADE GEDIJT BEST IN PARADOX



In de laatste week van 2010 vond voor de achttiende keer in de Tilburgse jazzclub Paradox het door saxofonist Paul van Kemenade georganiseerde en geprogrammeerde festival Stranger than Paranoia plaats. Paradox is een relikwie uit de jaren zeventig. Een ruimte waar geen blind paard kwaad kan, voorzien van keukenstoelen die beroerd zitten en pilaren die het zicht op het podium ontnemen. Achter de bar staan twee hippies van wie de houdbaarheidsdatum ruimschoots verstreken is, en die nog met consumptieprijzen uit de vorige eeuw rekenen. Dit is de biotoop waar Paul van Kemenade het best gedijt. Tegen de achtergrond van dit museum van de jazz is hij niet stil blijven staan. Traditioneel opende hij zelf het festival, dit keer voor het eerst niet met zijn eigen groep, maar met verschillende duo's, trio's en kwartetten. Op de foto van links naar rechts een kwartet met Wiro Mahieu (bas), Paul van Kemenade (sax), Angelo Verploegen (trompet) en Louk Boudesteijn (trombone).

Tekst en foto: Tom Beetz



Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Toekomst festival in Duitse Moers zeker gesteld

De toekomst van het festival voor actuele geïmproviseerde muziek in het Duitse Moers is verzekerd. Het festival, vlak over de Nederlandse grens bij Venlo, kan daardoor met Pinksteren het veertigjarig jubileum vieren. Dit jaar komt onder anderen saxofonist Ornette Coleman naar het festival. Hij speelde er al eens in 1981. Het voorbestaan van het meerdaagse festival stond op losse schroeven vanwege mogelijke kortingen op de overheidssubsidie.

Capelle aan de IJssel biedt jazz een podium in gerestaureerd monument

Het gerestaureerde Van Cappellenhuis in Capelle aan de IJssel gaat de jazz een podium bieden. Onder de titel 'Jazz te kust en te keur' zullen er regelmatig musici van naam optreden. Zangeres Yvonne Walter staat 6 februari op het podium met haar programma 'The Coltrane Ballads'. Het Bart Wirtz Quartet komt 29 mei 2011.



VS krijgt 'jazz forever'-postzegel

US Postal Service wijdt volgend jaar een postzegel aan de jazz. De zegel toont een saxofonist, zangeres, pianist, bassist en trompettist. Het opschrift luidt 'Jazz Forever'. De zegel is een ontwerp van grafisch ontwerper Paul Rogers. Hij liet zich inspireren door klassieke hoesontwerpen.

CORRECTIE op JF-nummer 149

In JazzFlits 149 berichtten wij over de Nederlandse deelnemers aan de European Jazz Meeting. De organisatie, de beurs JazzAhead!, meldde ons dat Monsieur Dubois en het Trio BraamDeJoode-Vatcher eind april 2011 in Bremen spelen. De opgave van Jazzahead! was niet volledig. Ook het **Franz von Chossy Trio** zal deelnemen, zo mailde het management van de pianist ons.

PLATEN

EERSTE EXEMPLAAR VAN CD-BOX 'IG HENNEMAN COLLECTED' VOOR REINBERT DE LEEUW



Ig Henneman (links) toont de cd-box die ze aan Reinbert de Leeuw (rechts) gaat overhandigen. (Foto: Sonja Heimann)

Reinbert de Leeuw heeft 19 december in het Bimhuis te Amsterdam het eerste exemplaar in ontvangst genomen van de cd-box 'Ig Henneman Collected 1985 - 2010'. Componist en bandleider Henneman speelde daar die dag het laatste concert van de jubileumtour waarmee ze vorig jaar zowel haar 25-jarig artiestenjubileum als haar 65^{ste} verjaardag vierde. Van Henneman is tegelijkertijd ook een cd met niet eerder uitgebrachte werk verschenen: 'Queen Mab Trio - Galina U- Ig Henneman compilation (2002 - 2006)'. Verder zag in december het boekje 'Ig Henneman 65' het licht, met foto's en commentaar op haar werk door Mischa Andriessen en Anne La Berge.

(Foto: Sonja Heimann)

PODIA

CASTEL/VAN DAMME EN CLEMENS VAN DER FEEN DOEN YOUNG VIPS TOURNEE 2011

Het Castel/Van Damme Quartet en de Clemens van der Feen Band gaan de Young VIPs Tournee 2011 maken. De tournee start 17 februari in het Bimhuis in Amsterdam en gaat door tot in november.

Het Castel/Van Damme Quartet (met Jasper van Damme (sax), Thierry Castel (p), Sven Happel (b) en Mark Schilders (dr)) maakt de tournee als winnaar van de Dutch Jazz Competition 2010. De Clemens van der Feen Band (met Clemens van der Feen (bg), Jesse van Ruller (gt), Harmen Fraanje (wurlitzer, p) en Flin van Hemmen (dr)) is als deelnemer gekozen door de organisatoren van de tournee, de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia en het Muziek Centrum Nederland. De tournee heeft de vorm van een dubbelprogramma: een band treedt voor de pauze op en de andere daarna.

De Young YIPs Tournee wordt in 2011 voor de dertiende keer gedaan. Het is "dé jaarlijkse jazztournee voor buitengewoon Nederlands talent met hoogwaardig eigen repertoire", aldus de organisatoren.

(<http://www.youngvips.nl>)

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

NIEUWS



All About Jazz prijst album JOCG

Het album 'Blues for the Date' van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOCG) onder leiding van Henk Meutgeert en met de muziek van Peter Beets is door All About Jazz in New York uitgeroepen tot een van de vijf beste 'large ensemble albums' van 2010. Vorig jaar november werd het album in Nederland al bekroond met de Edison. Ook in Japan heeft 'Blues for the Date' zeer lovende recensies gekregen.

Nieuwe album Trijntje Oosterhuis gratis bij landelijke krant

Lezers van het Algemeen Dagblad konden 15 januari een gratis exemplaar van de nieuwe cd van zangeres Trijntje Oosterhuis bij hun krant aantreffen. Oosterhuis nam het album 'Sundays in New York' samen met het Clayton-Hamilton Jazz Orchestra op, in de fameuze Capitol-studio's in Los Angeles. Het is voor het eerst dat een nieuwe cd in Nederland gratis wordt verspreid via een krant. Speciaal voor de gelegenheid verhoogde het AD de oplage van 570.000 tot 750.000 exemplaren. Platenmaatschappij EMI Music Benelux hoopt met de actie 'duizenden nieuwe fans te winnen'.

Nieuwe project Michiel Braam in april in première

Hybrid10tet, het nieuwe project van pianist Michiel Braam beleeft in april zijn première in het Bimhuis te Amsterdam. Braam brengt voor het project musici uit drie verschillende werelden samen: het klassieke Matangi Strijkkwartet, de rock-ritmesectie Pieter Douma/ Dirk-Peter Kölsch en de improviserende koperblazers Carl-Ludwig Hübsch, Nils Wogram en Taylor Ho Bynum. "Improvisatie en onverwachte wendingen zijn een wezenlijk onderdeel van de muziek", aldus de initiatiefnemer, die voor dit tentet een aantal nieuwe stukken schreef.

PERSONALIA



Billy Taylor met zijn trio. (Foto: Jimmy Katz)

DR. BILLY TAYLOR OVERLEDEN

De Amerikaanse pianist en jazzambassadeur Dr. Billy Taylor is 28 december in New York overleden. Hij was 89 en overleed na een hartaanval.

Taylor dook in de jaren veertig in de New Yorkse bebopscene op. Hij speelde daar met saxofonist Charlie Parker en de trompettisten Dizzy Gillespie en Miles Davis. Taylor was vanaf de jaren vijftig een onvermoeibaar pleitbezorger van de jazz. Hij was onder meer betrokken bij het eerste jazzprogramma op de Amerikaanse televisie, 'The Subject is Jazz' getiteld. In de jaren zestig ontpopte Taylor zich als activist. Zijn compositie 'I Wish I Knew How It Would Feel To Be Free' werd door onder anderen zangeres Nina Simone vertolkt. Aan het eind van het decennium leidde Billy Taylor enkele jaren de band van 'The David Frost Show'. Van de University of Massachusetts kreeg Taylor in 1975 een doctorstitel. Sindsdien wenste hij als Dr. Billy Taylor te worden geannonceerd. Taylor is op honderden platen te horen. Hij was ook NEA Jazz Master. Die titel is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus.

Bekijk een aflevering van The Subject is Jazz uit 1958 met een inleiding van Dr. Billy Taylor (1 minuut). Klik hier: <http://bit.ly/bk4NLI>.

OVERIG

VERKOOP VAN JAZZ OP PLAAT DAALT 25% IN VS

Ten opzichte van 2009 is vorig jaar in de VS een kwart minder jazz op plaat (cd, cassette, dvd, lp) verkocht. Dat meldt onderzoeksbureau Nielsen SoundScan. Klassiek laat eenzelfde daling zien. De totale verkoop van geluidsdragers was ruim 10% lager.

2010 is volgens Nielsen het eerste jaar in de platengeschiedenis waarin minder geluidsdragers (fysiek en digitaal) dan het jaar ervoor werden verkocht. De verkoop van fysieke geluidsdragers daalde met 13% (in dollars); digitale verkopen stegen met 1%. Bijna elk genre liet een daling zien. Alleen rappers deden goede zaken. De verkoop in dat marktsegment steeg met 3%.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS



Louis Armstrong midden jaren veertig.
(Foto: William P. Gottlieb)

Louis Armstrong House Museum zet collectie op internet

Het Louis Armstrong House Museum in Corona, Queens (gevestigd in een voormalig woonhuis van de legendarische trompettist) heeft de gehele catalogus online gezet. Via internet zijn nu bijvoorbeeld de brieven in te zien die Armstrong schreef. Armstrong woonde van 1943 tot zijn dood in 1971 in het huis. Het museum is in 2003 geopend en zal in 2013 geheel ingericht zijn. Dan biedt het onderdak aan de gehele Armstrong-nalatenschap en aan een ruimte voor tachtig personen waarin concerten en lezingen kunnen worden gegeven.
(http://www.louisarmstronghouse.org/collections/online_catalog.htm)

OVERLEDEN

Charles Fambrough, 1 jan 2011 (60)

Bassist. Overleden in Philadelphia. Charles Fambrough werkte als twintiger bij pianist McCoy Tyner. Begin jaren tachtig was hij lid van Art Blakey's Jazz Messengers., samen met onder anderen trompettist Wynton Marsalis. Ook speelde Fambrough met saxofonist Grover Washington Jr., zangeres Flora Purim, trompettist Freddie Hubbard, in The Fort Apache Band en bij trompettist Roy Hargrove. Fambrough was al langere tijd ernstig ziek.

Jean-Pierre Leloir, 20 dec. 2010 (79)

Fotograaf. Overleden in Parijs. Zie ook de rubriek Jazz op Papier op pagina 6.

Trudy Pitts, 19 december 2010 (78)

Organiste. Overleden in Philadelphia.

OVERIG VERVOLG

JAZZFESTIVAL IN FRANSE MARCIAC LEVERT REGIO MIDI-PYRÉNÉES 7 MILJOEN OP

Het jaarlijkse jazzfestival in het Franse Marcillac leidde in 2010 voor de regio Midi-Pyrénées tot een economische impuls van 7 miljoen euro. Dat maakte de organisatie eind december 2010 bekend. Op het festival was onder anderen trompettist Wynton Marsalis te gast.

Marsalis was al vaker te gast in Marcillac. Maar ook andere grote namen weten de weg naar het gerenommeerde festival te vinden. Op het programma stonden vorig jaar bijvoorbeeld ook de pianisten Randy Weston en Hiromi, accordeonist Richard Galliano en de bassisten Avishai Cohen en Marcus Miller. Het jazzfestival trok toen 225.000 bezoekers naar Marcillac, dat de rest van het jaar slechts ruim duizend inwoners telt.

Het festivalbudget van Jazz in Marcillac 2010 bedroeg bijna 3,5 miljoen euro. Daarvan werd ruim 400.000 euro door overheids-subsidie en ongeveer 350.000 euro door particuliere geldgevers opgebracht. De rest van de kosten, zo'n 75%, werd betaald uit de kaartverkoop. Dat die kaarten betaalbaar blijven is te danken aan de inzet van honderden vrijwilligers. Zouden die allemaal een vergoeding moeten krijgen, dan zou het festival bijna een miljoen euro duurder uitvallen. De 34^{ste} editie van Jazz in Marcillac vindt van 29 juli tot 15 augustus 2011 plaats. Het programma wordt in april bekendgemaakt.

LANGSTLOPENDE NEW YORKSE JAZZSERIE MAAKT DOORSTART

New York's langstlopende concertserie Highlights in Jazz is terug van weggeweest. Impresario Jack Kleinsinger kondigde in mei 2010 het einde aan, maar de serie maakte begin deze maand een doorstart met een optreden van onder anderen gitarist/zanger Bucky Pizzarelli.

De Highlights in Jazz-serie bestaat al sinds 1973. Kleinsinger kondigde het eind aan, omdat het hem niet meer lukte de beno-



digde 40.000 dollar bijeen te krijgen. Die moet komen uit toegangsgelden, overheidssubsidie en private giften. Door de slechte economische omstandigheden bleef echter bij veel particulieren de hand op de knip. In november keerde het tij echter onverwacht, toen een particuliere geldgever alsnog bereid bleek een fiks bedrag te doneren.

Kleinsinger heeft nu net genoeg om een programma van vier concerten aan te bieden. Tijdens het eerste concert, begin januari, stonden behalve Pizzarelli ook trombonist Wycliffe Gordon, bassist Jay Leonhart en klarinettist Anat Cohen op het podium. In de loop van de jaren speelden onder anderen pianist Earl Fatha Hines, baritonsaxofonist Gerry Mulligan, trompettist Dizzy Gillespie en trombonist Dicky Wells in de Highlights in Jazz-serie. Het laatste concert van de serie 2009-2010 was tevens het laatste concert van de recentelijk overleden pianist Billy Taylor.

(http://www.highlightsinjazz.org/jazz_spring_2011.htm)

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

DE MEEST GEDRAAIDE CD'S 2010



1. **Ahmad Jamal**
A Quiet Time
2. **Trombone Shorty**
Backatown
3. **John Pizzarelli**
Rockin In Rhythm:
A Tribute To Duke Ellington
4. **Tia Fuller**
Decisive Steps
5. **Mike LeDonne**
The Groover
6. **Curtis Fuller**
I Will Tell Her
7. **Steve Hobbs**
Vibes, Straight Up
8. **John Stein**
Raising The Roof
9. **Kenny Burrell**
Be Yourself
10. **Dr. Lonnie Smith**
Spiral
11. **Ray Vega & Thomas Marriott**
East-West Trumpet Summit
12. **Tamir Hendelman**
Destinations
13. **Joe Locke**
For The Love Of You
14. **Brad Mehldau**
Highway Rider
15. **Hadley Caliman**
Straight Ahead
16. **One For All**
Incorrigible
17. **Rufus Reid**
Out Front
18. **James Moody**
Moody 4B
19. **Catherine Russell**
Inside This Heart Of Mine
20. **Steve Turre**
Delicious & Delightful
21. **Nnenna Freelon**
Homefree
22. **Conrad Herwig**
The Latin Side Of Herbie Hancock
23. **The Marsalis Family**
Music Redeems
24. **Keith Jarrett & Charlie Haden**
Jasmine
25. **Pat Metheny**
Orchestrion

[Deze lijst geeft een overzicht van de cd's die de bijna honderd Noord-Amerikaanse jazzradiostations in 2010 het meest draaiden.](#)

Bron: JazzWeek.com.

OVERIG VERVOLG

NIEUWE CD TINEKE POSTMA UIT BIJ CHALLENGE

Saxofoniste Tineke Postma gaat platen maken voor het Nederlandse label Challenge. Haar eerste album voor dat label verschijnt 15 maart en heet 'The Dawn of Light'.

Tineke Postma zal op haar vijfde cd te horen zijn met haar Europese kwartet. Dat bestaat uit Marc van Roon (p), Frans van der Hoeven (b) en Martijn Vink (dr). Op een van de stukken, 'Leave me a place underground' (een compositie van Postma), speelt bassiste Esperanza Spalding mee. Postma nam haar nieuwe plaat in december in Osnabruck op. In mei zal het album in de VS uitkomen.

JAZZISM NEEMT CONCURRENT JAZZ OVER

BCM, de uitgever van Jazzism, heeft concurrent Jazz overgenomen. Paul Evers, de hoofdredacteur van Jazz, krijgt bij het nieuwe Jazzism het roer in handen. De huidige Jazzism-hoofdredacteur Bert Huisjes moet als freelancer het veld ruimen.

Volgens de website 3voor12 heeft BCM 1 euro betaald voor Jazz, maar moest de uitgever wel het arbeidscontract van Paul Evers overnemen. Behalve Bert Huisjes verliezen ook twee eindredacteuren en de art director van Jazzism, eveneens freelancers, hun werk. Jazzism was een afsplitsing van Jazz. Omdat uitgever Argos zijn betalingsverplichtingen aan de medewerkers niet nakwam, stapten die in 2005 naar uitgever BCM om voor zichzelf te beginnen. Paul Evers heeft toen bij Argos razendsnel nieuwe medewerkers geworven en de titel Jazz voortgezet.

VARIA

DE DROOMBAND VAN WYNTON MARSALIS

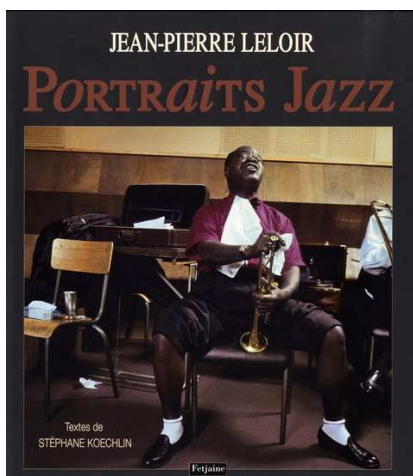


Sidney Bechet speelt in de droomband van Wynton Marsalis. (Foto: William P. Gottlieb)

Trompettist en orkestleider Wynton Marsalis heeft een droomband. De bezetting onthulde hij 17 december 2010 aan The Wall Street Journal: Louis Armstrong op trompet, Charlie Parker op altsax, Sidney Bechet op klarinet, Art Blakey op drums, Jimmy Blanton op bas en Duke Ellington 'to write for it'.

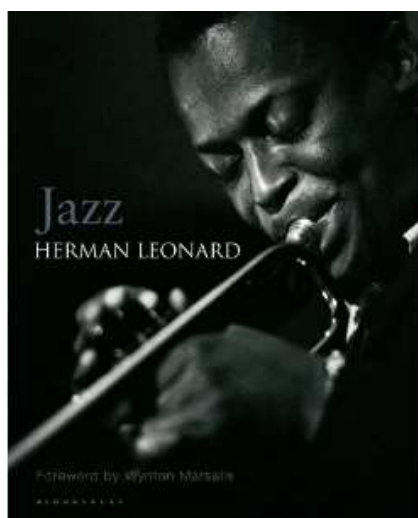
JAZZ OP PAPIER

TWEE NEUSGATEN EN EEN TONG



Jean-Pierre Leloir. Portraits Jazz.

Tekst Stéphane Koechlin.
[Paris] : Fetjaine, 2010.
[128] pag. ; 29x27 cm.
ISBN 978-2-35425-198-7 geb. met stof-
omslag.
Prijs ca. 40 euro.



Herman Leonard. Jazz.

Tekst Leslie Woodhead, voorw. Wynton Marsalis, introd. Reggie Nadelson.
New York : Bloomsbury, 2010.
303 pag. ; 32x26 cm.
ISBN 978-1-60819-333-2 geb. met stof-
omslag.
Prijs ca. 57 euro.

In Parijs is op 20 december jongstleden **Jean-Pierre Leloir** overleden. Hij was nummer één onder de Franse jazzfotografen. Je kon de bladen Jazz Hot en Jazz Magazine niet opslaan of je kwam zijn naam tegen. Maar hij begaf zich ook op het terrein van het chanson (Brel, Brassens), het theater en de wereld van de industrie.

Leloir werd geboren op 27 juni 1931. Hij begon al vroeg een archief aan te leggen en dat heeft in de loop der jaren enorme proporties aangenomen. Tijdschriften en ontwerpers van platenhoezen deden nooit tevergeefs een beroep op hem.

Het heeft tot 1983 geduurd voordat zijn boek 'Du jazz, plein les yeux' verscheen, in een extra groot formaat. Het register bevatte zo'n honderdvijftig namen. Achterop zien we hemzelf, samen met Lionel Hampton; verhoudingsgewijs een forse gestalte, met een formidabele snor.

Kort voor zijn dood verscheen een tweede verzameling, met werk tussen 1954 en 1990. De ervaring leert dat, hoe groot iemands oeuvre ook is, je in zo'n tweede uitgave veel oude foto's tegenkomt. Dat is gelukkig hier niet het geval. Een snelle blik brengt dat aantal hoogstens op vijf. Daarbij een portret van Sarah Vaughan, paginagroot en scherper, en nu niet in spiegelbeeld afgedrukt.

Anders dan bijvoorbeeld zijn latere collega, Guy Le Querrec, die de relatie tussen de mens en zijn omgeving uitbundig vastlegt, brengt Leloir zijn onderwerpen sec; het gaat hem om de expressie of de lichaamshouding. De opvallendste kiek was voor mij die van Miles Davis: weinig meer dan twee neusgaten en een tong.

Leloir maakte al vroeg gebruik van kleur en in 1964 begon die techniek goed op gang te komen. We zien hier dan ook vooral kleurenfoto's. Ze werken het vrije vakantiegevoel in de hand, als je kijkt naar de musici die hun ontspanning zoeken langs de kust van de Middellandse Zee (zo blauw, zo blauw ...).

De indeling in decennia is kunstmatig: in het hoofdstuk over de jaren zeventig kom je van Sonny Rollins alleen maar foto's tegen uit de jaren vijftig en zestig. Omgekeerd staat Benny Goodman bij de jaren vijftig, maar alle foto's zijn uit 1966. De identificatie had uitgebreider gekund: de prominent aanwezige trompettist bij Goodman is Doc Cheatham. Elke persoonlijkheid krijgt een korte tekst mee, waarin een uitspraak is verweven van de fotograaf zelf. De esthetica schijnt bij zo'n boek voor te schrijven dat de pagina's nauwelijks genummerd zijn en dan wordt het wel eens moeilijk zoeken.

Ruim drie maanden eerder dan Leloir stierf vorig jaar **Herman Leonard**. Hij was acht jaar ouder en zijn eerste foto's dateren dan ook al van 1948. Zijn werk, vertegenwoordigd in drie portfolios, mag voldoende bekend worden geacht. Wie ze heeft gemist kan de schade nu ruimschoots inhalen met een recent overzicht, dat zich uitstrekt tot 2002, met een foto van Al Grey in New Orleans. Het boek is chronologisch opgezet, vanaf de eerste portretten van Miles Davis tot en met een serie over dezelfde veertig jaar later. Na 1960, toen Leonard in Parijs werkzaam was, is er een gat tot 1990.

Het boek straalt een heel andere sfeer uit dan dat van Leloir: alle foto's zijn in zwart-wit en ook nog eens met veel zwart omkaderd. In beide boeken ontbreekt helaas een register. En ook hier was een nadere identificatie informatiever geweest, zoals bij de foto op pagina 63, waar niet alleen Stan Getz te zien is, maar vooral zijn pianist John Williams.

Ondanks de aanwezigheid van vele bekende foto's zijn er voldoende nieuwe prenten om deze monumentale uitgave in huis te halen. **Jan J. Mulder**

CD-RECENSIES

KLEZMOKUM Where We Come From... Where We're Going Music & Words

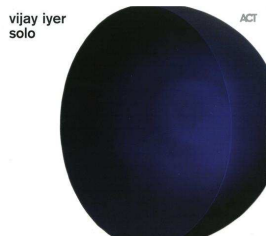


Bekijk Klezmokum; klik hier:
<http://bit.ly/eO2uiC>

Samen met de twee vorige cd's, 'Le Dor Va Dor' (2000) en 'Ancient & Newer Roots' (2005) vormt 'Where We Come From... Where We're Going' van Klezmokum een trilogie. Pianist/bandleider Burton Greene is dieper in de joodse muziek gedoken dan de voor de hand liggende klezmer. Hij heeft componisten opgedoken van vóór de Tweede Wereldoorlog, en van daarna, alsmede liederen uit de Chassidische en Sefardische tradities. Dat levert een veel diepgaandere, rijkere muziek op dan de toch vaak wat oppervlakkige lol van veel klezmerbands. Bij Klezmokum is weliswaar ook wervelende dansmuziek te horen, zoals de snelle 'Yisrael V'Raita Dance' of 'Slavic Soul', maar de kracht van de groep zit hem vooral in de ontroering. En die spreekt bijvoorbeeld uit de tijdloze melodieën van componist Mikhl Gelbart. Het door Patricia Beysens gezongen 'Moide Any' raakt zeker een snaar. Beysens beperkt zich trouwens tot het zingen van de liederen. De vocale improvisaties zijn voorbehouden aan de Poolse zanger Marek Balata, die daarin een soms Phil Minton-achtige passie tentoonspreidt. Greene maakt in zijn arrangementen optimaal gebruik van de sterke blazers in zijn band: tubaïst Larry Fishkind, klarinettist Perry Robinson en de nieuwste aanwinst, de Israëliische saxofonist Lior Kuperberg. Jammer dat we de bugel van Patricia Beysens zo weinig horen, want haar solo in 'Di Veisse Shtivle' mag er zijn.

Herman te Loo

VIJAY IYER Solo Act



Bekijk The Making Of Solo; klik hier:
<http://bit.ly/9T6ZuH>

Er is wel eens gezegd dat er durf voor nodig is om als pianist een soloalbum te maken. Vijay Iyer lijkt er in het geheel geen moeite mee te hebben. Zijn album met de voor de hand liggende titel 'Solo' is een mix van traditionele stukken en eigen werk. Hij brengt deze op een progressieve manier. De mix bevat een diversiteit aan stijlen die zelfs ook binnen de nummers aanwezig is. Iyers energieke en virtuoze spel is overrompend. Hij is zeker van zijn zaak en zijn techniek staat volledig ten dienste van de muziek.

"Er wordt wel gezegd dat er durf voor nodig is om als pianist een soloalbum te maken. Vijay Iyer beschikt over die durf."

De ouders van Vijay Iyer emigreerden van India naar Amerika. Hij werkt momenteel vanuit New York. 'Solo' is volgens audiofiële principes opgenomen in Californië door Cookie Morenco. De vleugel klinkt krachtig en vol en in het bijzonder de lage tonen worden smetteloos weergegeven. De precieze plaatsing van de 'vintage'-microfoons dragen bij aan het voortreffelijke geluid. Dat Iyer een stuk van Michael Jackson speelt, past in de hedendaagse trend. De eigenzinnige manier waarop hij 'Human Nature' bewerkt is heel geslaagd. 'Autoscopy' is 'a type of out-of-body experience': buiten jezelf treden. Het duidt volgens Iyer op jezelf observeren van buitenaf, meestal van bovenaf. Dit stuk lijkt sterk op de bekende vrije solo-improvisaties van Keith Jarrett. Vanuit de traditionelere hoek klinkt 'Fleurette Africaine' van Duke Ellington. Het is een zware versie geworden met veel donkere tonen. Aansluitend speelt Iyer 'One for Blunt'; krachtig en culminerend. Daarna volgt er een diepe stilte. De cd is klaar, helaas.

Peter J. Korten

VERVOLG CD-RECENSIES

HELP THE PIANO

Re-use

Eigen beheer



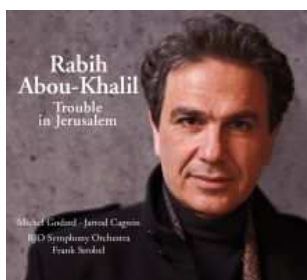
Het wil wat, die telefonische helpdesks. Laatst maakte Tin Men and the Telephone al een nummer over het KPN-keuzemenu, en op deze debuut-cd van Help the Piano staat ook alweer een nummer dat over volksfrustratie nummer één gaat. Maar waar het eerste liedje een geestige uitwerking kreeg, wordt 'The Telephone Terror Song' een ware nachtmerrie. Het is een van de voorbeelden van de geslaagde sfeerbeelden die Arnold Kooij voor 'Re-use' heeft bedacht. Met behulp van gitaren, synthesizers, samplers en drumcomputers creëert hij klanklandschappen, die soms puur atmosferisch zijn, en soms de vorm van liedjes aannemen. Hij heeft daarbij wel de hulp ingeroepen van wat andere muzikanten (zoals saxofonist Thijs Leuven van The Mondays, het jazztrio waarvan ik onlangs het debuutalbum besprak), maar Kooij heeft zelfs de regie in handen. Muzikaal grijpt hij terug op oudere bronnen, en de elektronica die hij gebruikt, klinkt ook lekker analog. Gitaareffecten zoals de flanger en de chorus vieren hoogtij, en de met echo bewerkte stem van zangeres Suzan Hessels roept zelfs associaties op met de Engels-Franse cultband Gong. Is Help the Piano dan een retro-rock project? Nee, daarmee doen we Arnold Kooij te kort. Zijn improvisaties en composities zijn hoogst eigenzinnig, en zijn muzikale gasten zijn goed gekozen. Het enige bezwaar dat aan sommige tracks kleeft (zoals het slotnummer, 'Hoi, ola, hi, davs, ciao') is dat ze wat te lang doorgaan. Snoeien is dus het credo, maar dat zal heus wel goed komen. Wie de cd bestelt (op www.helpthepiano.com) krijgt behalve het digipack ook nog een extra exemplaar in een kartonnen hoesje. Voor in de auto, om weg te geven, of als onderzetter - aldus het stickertje.

Herman te Loo

RABIH ABOU-KHALIL

Trouble in Jerusalem

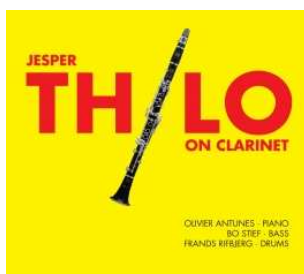
Enja Records



De in Duitsland woonachtige Libanese ud-speler Rabih Abou-Khalil heeft een indrukwekkende discografie op zijn naam staan. Al eerder deed ik in Jazzflits verslag van zijn bijzondere albums, waarop hij Arabische muziek op eigenzinnige wijze combineert met Westerse improvisatie. Op zijn nieuwste plaat slaat hij een nieuwe richting in. 'Trouble in Jerusalem' laat de muziek horen die hij schreef bij de stomme film 'Nathan der Weise' (1922), gebaseerd op het klassieke toneelstuk van de achttiende-eeuwse Duitse schrijver Lessing. Abou-Khalil schreef zijn muziek voor het Duitse Bundes Jugend Orchester onder leiding van Frank Strobel. Als gasten bij het orkest zijn Abou-Khalils vaste muzikale partners Michel Godard (tuba) en Jarrod Cagwin (raamtrommels) te horen, alsmede de componist. Ondanks al deze interessante gegevens wil de muziek maar niet echt van de grond komen. Zeker, de krachtige melodieën van Abou-Khalil worden fraai uitgevoerd door het orkest, en de typische Arabische ritmes zorgen van tijd tot tijd voor opwindning. Maar de arrangementen zijn toch net even te voor de hand liggend, te degelijk om echt te kunnen prikkelen. En dat is nou net wat de muziek van Abou-Khalil normaal zo boeiend maakt. Hij weet altijd met een grote boog om de Arabische clichés heen te lopen, en hier zijn ze regelmatig terug te horen. Misschien dat de combinatie met de filmbeelden een aantrekkelijker resultaat oplevert, dat weet ik niet, maar op zichzelf staand is 'Trouble in Jerusalem' een tegenvallende plaat. Hopelijk komt Rabih Abou-Khalil de volgende keer gewoon weer met een kleine bezetting spannende muziek maken.

Herman te Loo

JESPER THILO
On Clarinet
Stunt records

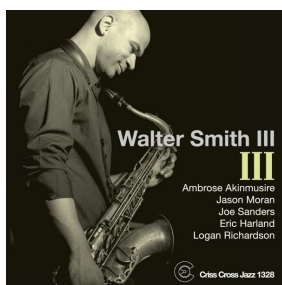


VERVOLG CD-RECENSIES

Het spel van de Deense klarinettist Jesper Thilo is geworteld in de oude stijl en de swing. Het doet denken aan Benny Goodman: een beetje uitbundig en extravert. Hij zet die toon meteen in de New Orleans-medley waarmee hij de cd 'On Clarinet' van start laat gaan. Die riep bij mij direct associaties aan de Dutch Swing College op. Bij dit gezelschap zal hij zich vast thuis voelen. De stukken op de cd, zoals 'Doxy' en 'Just You Just Me', zijn afkomstig uit het American Songbook. Het laatstgenoemde stuk werd in de jaren vijftig van de vorige eeuw nogal eens door Miles Davis gespeeld. Jesper Thilo speelt 'Just You Just Me' echter stijlvast en met een mooie warme toon. Op een gegeven moment lijkt het wel alsof hij een basklarinet bespeelt. Ook 'Doxy' krijgt een ouderwetse kleuring. Solerend 'freakt' Thilo lekker uit op het thema. 'Pennies from Heaven' krijgt een vertolking met alleen pianobegeleiding. De cd sluit af met twee Duke Ellington-stukken: 'Perdido' en 'Mood Indigo'. 'Mood Indigo' voert Thilo uit zonder slagwerker. Het stuk krijgt daardoor een mooie en breekbare sfeer. Met 'Perdido' zet Jesper Thilo de luisteraar aan het eind nog even op het verkeerde been. Hij speelt eerst de improvisatie in een snel tempo. Eigenlijk onherkenbaar. Aan het slot komt dan als een markeringspunt een citaat uit het thema en is het stuk uit. Het lijkt wel of hij tot slot nog even zeggen wil: 'Ha, ik blijf wel verrassend bezig!' Het zij hem vergund.

Hessel Fluitman

WALTER SMITH III
III
Criss Cross



Beluister hier fragmenten van de cd:
<http://www.challenge.nl/product/1283176255>

Weliswaar is 'III' de eerste cd die tenorsaxofonist Walter Smith III voor Criss Cross maakte, maar het is zijn derde als leider. Vandaar de wellicht wat verwarrende titel. Smith is een jonge jazzmusicus. Dat hij opgenomen is in de Criss Cross-clan geeft aan dat hij in de ogen van Gerry Teekens, de man waarop dit label drijft, het vaandel van de jazz hoog houdt en nieuwe glans geeft. Walter Smith III komt uit Houston. Zijn zelfverzekerde aanpak bevestigt maar weer eens dat ze in Texas stevige muziek kunnen maken. De tenorist won diverse prijzen, heeft meerdere beurzen gekregen en is afgestudeerd op het Berklee College of Music in Boston.

"De zelfverzekerde aanpak van tenorsaxofonist Walter Smith III bewijst maar weer eens dat ze in Texas stevige muziek kunnen maken."

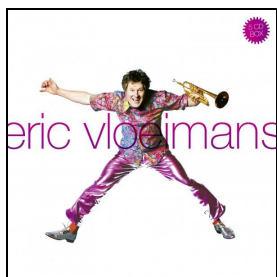
De stukken op 'III' zijn niet gemaakt om hits mee te scoren. Het materiaal geeft de muzikanten wel alle gelegenheid om muzikaal uit te pakken. Dat vraagt soms nogal wat van de luisteraar, maar is ook best spannend. De stukken worden niet allemaal uitgevoerd door het vijftal dat op deze plaat speelt. 'Capital Wasteland' krijgt een kwartetuitvoering en 'Himome' speelt Smith samen met gasttalist Logan Richardson en het ritmetrio (Eric Harland (dr), Joe Sanders (b) en Jason Moran (p)). Voor 'Aubade' vormde Smith een duo met pianist Jason Moran. Rest mij nog op te merken dat Ambrose Akinmusire op de cd als trompettist te horen is en dat slagwerker Eric Harland de kaders van de stukken goed aangeeft. Hij levert daarmee een fikse bijdrage aan de ontwikkeling van de muziek.

Hessel Fluitman



Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

ERIC VLOEIMANS
V-Flow
Challenge



Bekijk het stuk 'V-Flow'; klik hier:
<http://bit.ly/qFYpzG>

HILARY KOLE
You are There
Justin Time records



Bekijk Hilary Kole; klik hier:
<http://bit.ly/dPx8GD>

VERVOLG CD-RECENSIES

Dit is een uitgelezen kans om voor weinig geld heel veel muziek van trompettist Eric Vloeimans in huis te halen. We hebben het hier over een box van maar liefst vijf cd's, die overigens alleen via de webwinkel van de Volkskrant te koop is. De 'V' in de titel van de box staat voor 'Vloeimans'. In de uitgebreide liner notes verzucht Vloeimans: "Hoe vat je vijftien cd's als bandleider en ruim vijftig stuks als sideman samen op vijf cd's?" Er is voor een succesvolle thematische benadering gekozen. Elke cd heeft zijn eigen thema: 'Early Works', 'Electric', 'Amis', 'Petit Ensemble' en 'Melodias'.

Vloeimans vond zijn eerste album ('No Realistics') niet zo geslaagd. Hij zegt erover: "Ik vond het hoersontwerp lelijk en de mix klonk lang niet optimaal (de drums waren te hard en de trompet leek wel een autotoeter). Bovendien zat de cd in een box die slecht verkocht, de distributie liep voor geen meter. Maar de essentie, de muziek en het samenspel van de band, daar ben ik nog altijd trots op". En terecht. En dus zijn vier tracks van dit debuut geremasterd voor 'Early Works'. Dat 'Electric' muziek bevat van de Gatecrash-serie is logisch. De groep Gatecrash speelt nog steeds voor volle zalen. De derde cd: 'Amis' is misschien wel de meest interessante. Hier laat Vloeimans zien met welke uiteenlopende musici hij heeft gespeeld: de pianisten Marc van Roon, Enrico Pieranunzi en Jarmo Savolainen. Op deze schijf staat ook muziek met pianist John Taylor, bassist Marc Johnson en drummer Joey Baron, oorspronkelijk verschenen op 'Bitches And Fairy Tales', mijn favoriet!

'Petit Ensemble' is geheel gewijd aan de groep Fugimundi, met pianist Harmen Fraanje en gitarist Anton Goudsmit. Een deel van deze opnamen is 'Live At Yoshi's' gemaakt. Bij de vijfde cd: 'Melodias' ligt het accent, u raad het al, op de composities. Vloeimans: "Veelal zijn ze melancholisch, daar houd ik ook van, soms zijn ze ronduit droevig zoals 'Requiem', maar soms ook ronduit vrolijk zoals 'Summersault'". De kracht van deze box zit niet alleen in de prijs, maar voornamelijk in het thematisch rangschikken van het prachtige oeuvre van Eric Vloeimans.

Peter J. Korten
<http://webwinkel.volkskrant.nl/muziek/eric-vloeimans-5-cd-box.html>

Kent u Hilary Kole? In de VS en Canada (Justin Time Records is Canadees) heeft deze zangeres een behoorlijke naam. Ze dook de afgelopen jaren regelmatig met een pianist de studio in om een of meer duetten op te nemen. Dertien daarvan zijn op de cd 'You are There' gekomen. Het zijn niet de eersten de besten die haar begeleiden. Namen? Hank Jones, Kenny Barron, Dave Brubeck en Cedar Walton. En verder Michel Legrand, Alan Broadbent, Benny Green, Steve Kuhn en Monty Alexander. Kole zingt louter standards op de cd. In het cd-boekje legt ze uit, dat ze van al die pianisten heel veel heeft geleerd over interpretatie en inleven. Het resultaat is er naar. Hilary Kole is een zangeres met een perfecte dictie en een heldere intrigerende stem. Ze vertolkt daarmee de songs stuk voor stuk elegant en gecontroleerd. De pianisten begeleiden vakkundig. Tekenend voor de hele cd is 'But Beautiful', de opname met Hank Jones. Zangeres en pianist bewijzen het stuk eer met een warme en gedreven uitvoering. 'You are There' is een cd waaraan zowel piano- als zangliefhebbers hun hart kunnen ophalen.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VERVOLG CD-RECENSIES

CHARLES TYLER Eastern Man Alone ESP



Van deze cd 'Eastern Man Alone' moet u kennis nemen. Allereerst omdat deze door ESP is uitgebracht. Het label van Bernard Stollman dat in de jaren zestig van de vorige eeuw de nieuwe jazz en underground-popmuziek een kans gaf. Vooral omdat er geen ander label was dat daar zijn vingers aan wilde branden, want ESP was eigenlijk bedoeld om Esperanto in de vaart der volkeren op te stoten. Dat werd dus veel free-jazz. Ten tweede omdat leider Charles Tyler bij saxofonist Albert Ayler heeft gespeeld. Hij nam in 1965 deel aan de opnamen van 'Spirits Rejoice' en 'Bells'. De muziek op 'Eastern Man Alone' is van januari 1967.

En ten derde omdat de muziek heel goed te volgen is, hoewel elementaire swing ver te zoeken is, de spanningsboog anders is dan je gewend bent en de bezetting wat onorthodox is. Op de schijf staan vier lange betogen van altsaxofonist Tyler en cellist David Baker.

Ze worden begeleid door twee bassisten: Kent Brinkley en Brent McKesson. De een strijkt meestal (rechterkanaal) de ander plukt (links). Charles Tyler zit links van het midden en de cello van Baker is rechts te horen. De muziek is van een gedrevenheid die je zelden (meer) tegenkomt. Het zijn geen onderhoudende vertellingen maar vurige betogen die de muzikanten houden. Een enkele keer hoor je een citaat langskomen, maar verder is het Tyler en Baker wat de klok slaat. Mede door de instrumentatie, drie snaarinstrumenten die niet echt luidruchtig zijn, kom je geen onverstaanbaar 'geschreeuw' tegen. Het is redelijk gecontroleerde muziek, al is het hier en daar behoorlijk extreem qua inzet en uitwerking. Liefhebbers en historisch geïnteresseerden: kopen die plaat.

Hessel Fluitman

JOEY SELLERS What the...? Circumvention (www.circumventionmusic.com)



Sommige mensen denken er heel lang over na voor ze een solo-album maken. Het verhaal achter deze plaat van trombonist Joey Sellers is heel anders. Hij zou een plaat gaan opnemen met het Algonquin Quartet waar hij deel van uitmaakt. Op het laatste moment werd de opnamesessie afgelast, en daar stond Sellers, in zijn eentje in de studio. Hij besloot dan maar wat solostukjes op te nemen. Dat beviel zo goed dat hij er nog een tweede studiobezoek aan vastplakte. Het resultaat ligt er nu in de vorm van 'What the...?' Anders dan zijn grote voorgangers in het format (George Lewis, Albert Mangelsdorff, Conrad Bauer, Wolter Wierbos) is Sellers niet in de eerste plaats een klankimprovisator. Hij maakt wel gebruik van allerlei ongewone technieken, en doet ook veel met dempers, maar zijn focus is vooral op (korte) composities. Daarin betoont hij zich een schrijver met een goed gevoel voor humor en een voorliefde voor hoekige, springerige melodietjes. De keuze van 'Monk's Dream' als een van de twee geleende composities zegt in dit verband veel. Zijn versie is bijzonder geestig omdat hij een poging doet om bijna elke noot zijn eigen klank mee te geven. In zijn eigen 'E Blues with Kazoo Mute' gebeurt iets vergelijkbaars. Het is tegelijk een geslaagd klankexperiment en een stukje dat je als luisteraar met een permanente grijns aanhoort. Her en der heeft Sellers wat overgedubd, en gebruikt hij wat gelezen teksten voor de afwisseling. Het resultaat is een uiterst gevarieerde cd die ook voor niet-trombonisten een genot is om naar te luisteren.

Herman te Loo

Heeft u jazznieuws? **Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.**

SECOND APPROACH
Event Space
Leo Records
www.leorecords.com



VERVOLG CD-RECENSIES

Blijkens de discografie in het cd-boekje is Second Approach geen beginnend bandje, en dat is te horen op 'Event Space'. Het trio is afkomstig uit Moskou, en bestaat sinds 1998. Pianist Andrei Razin (die ook het meeste materiaal schrijft) is een virtuoos met een eclectische smaak. Hij speelt net zo makkelijk klassiek als jazz, en heeft een grote voorliefde voor de volksmuziek van zijn vaderland. Meteen al in het openingsnummer van dit album, 'Prelude & Toccata' vat hij deze invloeden samen in een aantrekkelijk amalgaam. De intro doet klassiek aan (net als de titel, trouwens), maar dan komt er toch een lichte jazzinslag doorheen schemeren. Als zangeres Tatiana Komova zich er met haar woordloze zang bij voegt, en ook bassist Igor Ivanushkin mee gaat doen, dringt zich een typisch Russische ritmiek (à la Strawinsky's 'Sacre du Printemps') op. Gedrieën gaan ze naar een opzweepende climax toe. Na die overdonderende opening laat het album je niet meer los. Percussieve, complexe patronen, gedragen melodieën, adembenemende virtuositeit, diepgang en gevoel voor avontuur, het is er allemaal, overgoten door een indrukwekkende muzikaliteit.

Herman te Loo

De laatste jaren geeft altist Paul van Kemenade vooral cd's uit waarop hij in meerdere combinaties te horen is. Dat levert producties op met veel variatie in geluid, al moet je als luisteraar soms wel erg grote sprongen maken. Op zijn nieuwste cd 'Close Enough' bijvoorbeeld van Van Kemenade en Renaissancezang naar Van Kemenade en de cello van Ernst Reijseger. Ook staan een opname van zijn internationale kwintet en enkele stukken van de combinatie Three Horns and a Bass op de cd. Het geheel wordt afgemaakt met een opname van Van Kemenade's Nederlands-Duitse kwintet, waarin de altist het podium met vier Duitsers deelt.

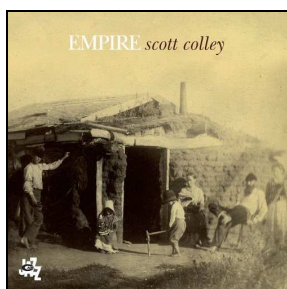
Voor Van Kemenade is musiceren momenteel meer dan spelen in één groep. Hij wil zich binnen meerdere muziekdisciplines bewegen en zoveel mogelijk verschillende ideeën uitproberen. 'Close Enough' vormt daar de weerslag van. De bijzondere opening heet 'Fantasy Colours'. Het stuk heeft Renaissancezang als basis. Daarover spelen een flamencogitarist, percussionist Serringe Gueye, pianist Rein Godefroy en Van Kemenade met zijn Three Horns and a Bass. De titelsong van de cd wordt uitgevoerd door het internationale kwintet, met Ray Anderson op trombone en Han Bennink op slagwerk; een mooie track. 'Laptop', van de combinatie Three Horns and a Bass, is een typische Van Kemenade-compositie. Het is een suite met in elkaar grijpende deeltjes. Ook 'Cool man, Coleman', van hetzelfde viertal, is onmiskenbaar een Van Kemenade-stuk. Hij, trompettist Angelo Verploegen en trombonist Louk Boudensteyn worden intensief begeleid door bassist Wiro Mahieu. Absoluut een van de beste bassisten van Nederland! In 'Gathering for alto and cello' vormt Van Kemenade een eigenwijs duo met Ernst Reijseger. De cellist speelt en zingt onvervaard, terwijl de altist daar zijn lijnen overheen trekt. De laatste track staat op naam van de groep Borderhopping, met onder anderen basklarinettist Eckard Kolterman en pianist Stevko Busch. Hun muziek komt modern, maar toch vertrouwd over. 'Close Enough' is een feestelijke muzikale caleidoscoop. De tracks, hoe verschillend ook, zijn stuk voor stuk de moeite waard.

Hessel Fluitman

PAUL VAN KEMENADE
Close Enough
Eigen productie
<http://www.paulvankemenade.com/cd>



SCOTT COLLEY
Empire
 Camjazz



VERVOLG CD-RECENSIES

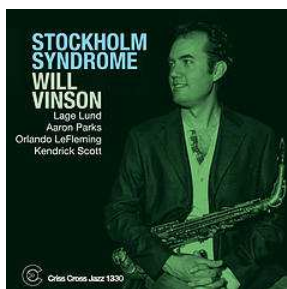
Vijf grote namen en tien aansprekende composities. Bassist Scott Colley levert het allebei op: 'Empire'. Eerst die grote namen: Graig Taborn op piano, Ralph Alessi op trompet, Bill Frisell op gitaar, en Brian Blade op drums. Alessie en Taborn waren ook op Colley's vorige cd ('Architect Of The Silent Moment') te horen. Nieuw is dus dat Bill Frisell meewerkt en zijn inhoudelijke bijdragen zijn essentieel.

Op de hoes prijkt een historische foto die sterk doet denken aan Bill Frisell's cd 'Disfarmer'. De foto ademt een landelijke rust. De gezichten zijn onscherp maar de sfeer is duidelijk. Men wacht. Maar niemand weet waarop. Die rust straalt door in de muziek. Fijngevoelig, langzaam en volledig onthaast. Maar nooit sloom. Empire was een nederzetting Kansas (VS). Colley's voorouders leefden daar rond 1880 toen daar aan een spoorbaan werd gewerkt. Vandaar die foto.

Scott Colley schreef alle stukken en vult daarmee een klein uur. Dat de bassist achter de band staat, en niet op de voorgrond, deert hem niet. Hij heeft zijn huiswerk al gedaan en concentreert zich nu op de uitvoering van zijn composities en stuurt zijn collega's op de juiste weg. Dus geen uitgesponnen bas-solo's, maar intelligente begeleiding en soepele repeterende loopjes van de leider. 'For Sophia' wordt aangekondigd door zijn dochtertje en is pure Americana. Als je 'Five-Two' beluistert zie je door je wimpers het zinderende Amerikaanse binnenland, warm en onheilspellend. De musici lijken bevangen te worden door de hitte maar blijken de situatie toch volledig in de hand te hebben. Rest nog te melden dat 'Empire' erg mooi is opgenomen.

Peter J. Korten

WILL VINSON
Stockholm Syndrome
 Criss Cross



Stockholm-syndroom is de benaming van het verschijnsel dat gegijzelden genegenheid opvatten voor hun gijzelnemer(s). Het is ook de naam van de nieuwe cd van altsaxofonist Will Vinson. Hij brengt daarmee tot uitdrukking dat hij zijn medemusici (Lage Lund (gt), Aaron Parks (p), Orlando LeFleming (b) en Kendrick Scott (dr)) als het ware in de studio in 'gijzeling nam' om ze in een rol te dwingen die ze niet gewend waren. Bij de stukken die ze voorgezet kregen, in meerderheid van de hand van Wilson, ging het niet alleen om de serie nootjes, maar ook om de gedachte daarachter. Dat lijkt een nogal intellectuele benadering van de muziek: het wordt pas interessant, als je weet wat er achter de compositie steekt. Maar toch maakt die wetenschap dat de muziek op deze cd veel beter binnenkomt en dat je de schijnbare droogte accepteert. Niettemin blijft 'Stockholm Syndrome' een cd waar je als luisteraar moeite voor moet doen. Moeite om tot de muziek door te dringen. Het is te waarderen dat Gerry Teekens van Criss Cross dergelijke muziek een kans geeft. Dat hij niet gericht is op direct verkoopsucces, maar de kwaliteiten van de muzikant/componist vooropstelt. Het maakt hem en zijn label uniek. En het brengt de muzikant verder.

Hessel Fluitman

ZOEKFUNCTIE OP JAZZFLITS-WEBSITE

Op de **JAZZFLITS**-website kunt u oude nummers inzien. Als extra service staat een zoekprogramma van Google op de site. U kunt daarin uw zoekterm tikken en krijgt vervolgens een overzicht van de nummers van **JAZZFLITS** waarin het gezochte voorkomt.

CONCERTVERSLAGEN

THE PLOCTONES

Bezetting:

Anton Goudsmit (gt),
Efraïm Trujillo (sax),
Jeroen Vierdag (b),
Martijn Vink (dr).

Datum en plaats:

7 januari 2011,
De Harmonie,
Leeuwarden.

Met The Ploctones op het programma, had ik me geestelijk voorbereid op een heftig avondje jazz bij Hothouse Redbad. De beide cd's die deze groep op haar naam heeft staan liegen er immers niet om. Er stond mij echter een verrassing te wachten: het concert was veel rustiger dan gedacht. Zijn we zo langzamerhand gewend geraakt aan het de intensiteit van deze band of hebben ze het roer omgegooid? Ik houd het op het laatste. Zo bespeelde bassist Jeroen Vierdag de contrabas, om en om met zijn elektrische bas. Verder stonden er een paar ballads op het programma en speelden gitarist Anton Goudsmit en sopraansaxofonist Efraïm Trujillo zelfs een nummer als duo. Natuurlijk bouwde The Ploctones voorheen ook wel een rustmoment in tijdens de concerten, maar over het algemeen was deze avond het energieke in het spel wat minder aanwezig.

Bij dit concert pakte dat heel goed uit. Dat kwam door de humor en het altijd aanwezige spelplezier van de heren. En door de strakste en zekerste ritmetandem die de Nederlandse jazz rijk is. Gesteund door Martijn Vink op drums en Jeroen Vierdag aan de bas, konden Trujillo en Goudsmit met zijn gitaar, heerlijk hun gang gaan; het kwam altijd op weer zijn pootjes terecht.



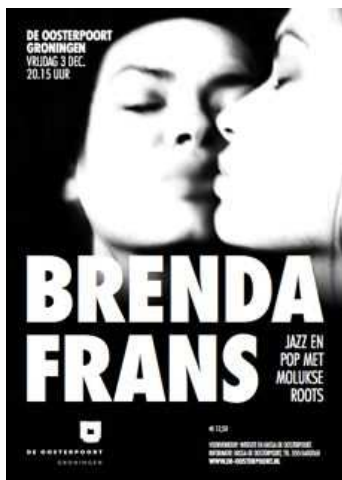
De groep speelde ook wat nummers van de in mei uit te komen nieuwe cd. Die waren meestal wat rustiger van aard. Anton Goudsmit speelde de ballad 'Time Remembered' van pianist Bill Evans met een warmte en liefde die velen ontroerde. In het tweede deel van dit stuk kwam Trujillo erbij en versnelde het tempo. Daarmee werd ook de betovering verbroken. Het slotstuk van de eerste set heette 'Jekker di jek'. Zo'n heerlijke titel van Goudsmit voor een stukje van zijn hand. Het bleek een muzikale mix van een folksong en een countryliedje dat lekker lui en 'bluesy' werd neergezet. Goudsmit ging op zijn gitaar bijna gezellig met zichzelf in gesprek. De tenorist verwijderde zich in zijn solo juist ver van het thema.

Het concert eindigde met een stuk dat was opgedragen aan Efraïm Trujillo, die van Mexicaanse afkomst is: 'Muchachos'. Een lekker lang en uptempo gespeeld stuk dat was opgebouwd rond een machoachtig motiefje. In zijn drumsolo werkte Martijn Vink dat motief uit. Dat deed ook Jeroen Vierdag in de bassolo. In de toegift, 'Heroes', lieten The Ploctones nog even horen hoe het er voorheen aan toe ging: woest, fel en precies pas.

Hessel Fluitman (persfoto Ploctones: Govert Driessen)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

BRENDA FRANS



Bezetting:

Brenda Frans (zang),
Jeroen Vierdag (cb),
Joost Swart (p, rhodes),
Daniel Guilliamse (gt),
Marlon Daniël (dr).

Datum en plaats:

3 december 2010,
De Oosterpoort,
Groningen.

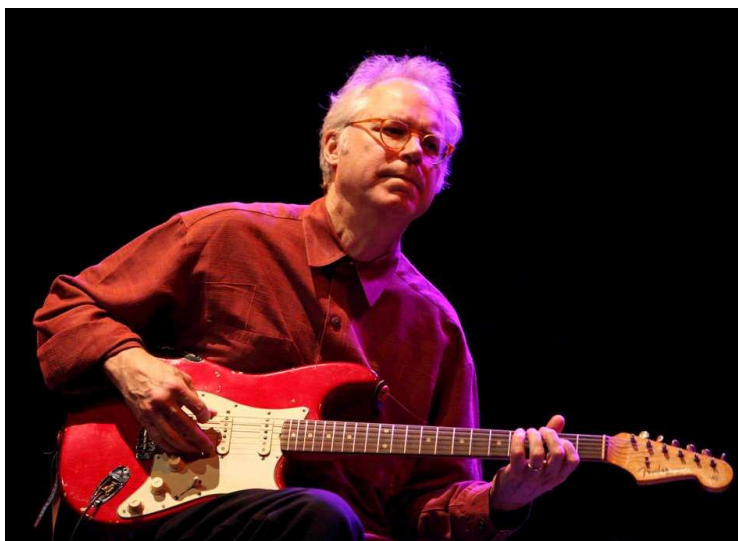
Brenda Frans won in 2001 het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Dat was een terechte beloning voor haar bijzondere talent. Haar muzikale kwaliteiten komen niet alleen voort uit een uitstekende scholing, maar hebben ook in belangrijke mate te maken met haar Molukse achtergrond. Helaas was het de afgelopen jaren stil rond Brenda Frans, maar met haar nieuwe cd 'Touching Souls', die 3 december in de Oosterpoort werd gepresenteerd, is ze gelukkig weer helemaal terug van weggeweest. De cd laat een verdieping van haar muzikale gevoel en talent horen, die mede het gevolg is van een bezoek dat ze in oktober 2010 bracht aan het land van haar 'roots', de Molukken.

Het concertrepertoire was rijk geschakeerd: verschillende standards, zoals 'My Funny Valentine' en 'Round Midnight', maar ook Molukse traditionals als 'Sepandjan Jalan' en 'Kota Ambon'. En natuurlijk stak Brenda Frans haar liefde voor Joni Mitchell niet onder stoelen of banken. Op een achtergronddoek werd beeldmateriaal uit de Molukken vertoond. Alhoewel dat niet altijd synchroon liep met de muziek, was het mooi en gaf het breedte aan het concert. De begeleiders schitterden vooral in de standards. Pianist Joost Swart maakte een sterke indruk, met name in het schitterend uitgevoerde 'My Funny Valentine'.

Zijn spel heeft de laatste tijd aan diepgang gewonnen. En hoewel hij vaak kiest voor het meer elektronische idioom, was het muzikaal verfrissend om hem akoestisch te horen spelen. Basist Jeroen Vierdag liet in Monk's 'Round Midnight' weer eens zien hoe virtuoos hij is. Toch was de ster van de avond overduidelijk Brenda Frans en of het nu Mitchell, Monk of traditioneel Moluks is, het is allemaal in Frans' eigen persoonlijke stijl. Ze kan echt alles, van Joni Mitchell tot Dee Dee Bridgewater, virtuoos aangezet met een diepgang die we van Billie Holiday kennen. Schitterend! Laten we hopen dat we niet weer zolang op de volgende cd hoeven te wachten.

Bart Hollebrandse

BILL FRISELL GAST BIJ VINICIUS CANTUÁRIA



Als speciale gast van de Braziliaanse singer-songwriter en gitarist Vinicius Cantuária stond gitarist Bill Frisell 6 januari op het podium van Lantaren Venster in Rotterdam. De twee toeren deze maand door Europa om hun nieuwe cd 'Lagrimas Mexicanas' te promoten, een album met nummers die de gitaristen samen schreven. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

THREE OF A KIND BIRÉLI LAGRÈNE

Bezetting:

Jan Kuiper (gt),
Stochelo Rosenberg (gt),
Zoumana Diarra (gt, ballofon kora),
Biréli Lagrène (gt).

Datum en plaats

24 november 2010,
De Oosterpoort,
Groningen.

Hoe creëer je een avond lang de gitaarhemel? Je neemt een uitstekend gitaartrio, bijvoorbeeld Three of a Kind met Jan Kuiper, Stochelo Rosenberg en Zoumana Diarra, en je voegt daar nog eens een topgitarist aan toe, zoals de Franse gipsygitarist Biréli Lagrène. Nog steeds ligt het concert van de jonge Lagrène met drummer Ginger Baker en bassist Jack Bruce op het North Sea Jazz Festival van 1986 vers in mijn geheugen. De beroemde ritmesectie van rockgroep Cream kwam echter door onderlinge onenigheid de kleedkamer niet uit, zodat Lagrène geheel alleen de bezoekers van het dak van het Congresgebouw mocht overdonderen. Nu ruim dertig jaar later is hij niet veranderd. Nog altijd speelt hij virtuoos gitaar met een ongekend gemak.



V.l.n.r: Diarra, Kuiper, Rosenberg. (Persfoto: HENX)

De Sinti Lagrène, die als kind al herkend werd als de reïncarnatie van Django Reinhardt, is geenszins in de gesloten wereld van de zigeunerjazz blijven hangen. In zijn lange staat van dienst heeft hij met bassist Jaco Pastorius uitstapjes naar de fusion gemaakt en met gitarist Sylvain Luc meer naar de popkant van jazz. Ook in Groningen schakelde hij moeiteloos van de ene naar de andere muzieksoort. Hierin ligt overigens ook de kracht van het trio Three of a Kind zelf. Van Indiase yogaklanken in het nummer 'Bhutto', Afrikaanse sferen in 'Samuel', de ode aan Diarra's zoon tot aan een uitstekend eerbetoon aan saxofonist Sonny Rollins in 'Pent Up House', alles komt voorbij. Toch hing er over het hele concert een prettige zigeunersfeer. Dat kwam vooral omdat de uitschieters toch wel de muzikale een-tweetjes tussen Lagrène met Rosenberg waren. Zoumana Diarra leek hier en daar wat op de achtergrond te raken, maar hij legde bekwam de harmonische basis waarboven het virtueuze spel van de anderen uitstekend tot uitdrukking kwam.

Three of a Kind liet in al zijn diversiteit zien dat het toevoegen van nog eens een gitarist geheel geen overkill opleverde. Alle bezoekers kregen na afloop de laatste dubbel-cd van Three of a Kind mee naar huis, helaas staat Biréli er niet op.

Bart Hollebrandse

LEE RITENOUR**Bezetting:**

Lee Ritenour (gt),
 Patrice Rushen (p, keyb),
 Melvin Davis (b),
 Sonny Emory (dr).

Datum en plaats:

1 november 2010,
 De Oosterpoort,
 Groningen.

Een bezoeker maakte in het geniep opnamen van het concert. Kijk hier:

http://www.youtube.com/watch?v=o3GF_yUWtJg

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Van een gitaargigant als Lee Ritenour verwacht je veel. Die verwachting maakte hij in De Oosterpoort volledig waar, niet in de laatste plaats dankzij de uitmuntende begeleiders die hij bij zich had. Virtuoso werkte Ritenour de diverse kanten van de gitaar af. In Pat Martino-stijl begon hij met 'L.P.', een ode aan de beroemde jazzgitarist Les Paul. Hoezeer Ritenour van Martino is gecharmeerd blijkt ook op zijn nieuwste cd 'Six String Theory'. Daarop is Martino als gast te horen. Evenals gitarist John Scofield overigens, die op de plaat verantwoordelijk is voor 'Lay it Down'. Ritenour schakelt gemakkelijk van de bebop naar de blues over. Tijdens het concert maakte hij ook regelmatig uitstapjes naar andere genres. Dat hoeft niet te verbazen als we naar de begeleiders kijken die hij meebracht. Het slagwerk werd bezet door de fantastisch drummende Sonny Emory, die zijn sporen ruimschoots heeft verdiend bij onder anderen Stanley Clarke, the Crusaders, maar ook Earth Wind and Fire. Rushen kreeg ook de ruimte om haar pop-funk nummer 'Forget me Nots' te spelen. Dat nummer werd grotendeels gesampled in Will Smiths film 'Men in Black'. Pianiste Patrice Rushen won ooit overigens zowel een Grammy en als een Emmy award en heeft tevens een eredoctoraat van Berkeley School of Music. Het mooiste nummer van het concert was ongetwijfeld Oliver Nelsons 'Stolen Moments', waarin de veelzijdige Ritenour liet zien dat een 'standard' voor blazers uitstekend kan uitkomen op gitaar.

Bart Hollebrandse**BROKKENFESTIVAL OPENT JAZZJAAR 2011**

Onder de naam Brokkenfestival opende gitariste Corrie van Binsbergen het jazzjaar 2011 in het Bimhuis. Hoogtepunten van haar Zaal 100-concerten (het Amsterdamse podium voor ongehoord geluid) werden nog eens herhaald voor het enthousiaste publiek. Achtereenvolgens kwamen EstaFest met onder anderen pianist Jeroen van Vliet en gitarist Anton Goudsmit, de prachtige duo's van pianist Michiel Braam met drummer Johnny Engels en percussionist Alan Purvis met de Franse draaierspecialist Valentin Clastier, en Rigidly Righteous van de Schotse trombonist Andy Bruce op het podium. Bij deze laatste groep maakte de in rokje met Schotse ruit gestoken actrice Annet Malherbe (foto) haar Bimhuisdebuut als de Scottish 'singing sensation' Mary Hinge. De avond werd besloten met een giga-jamsessie waaraan 21 trouwe Zaal 100-muzikanten meededen.

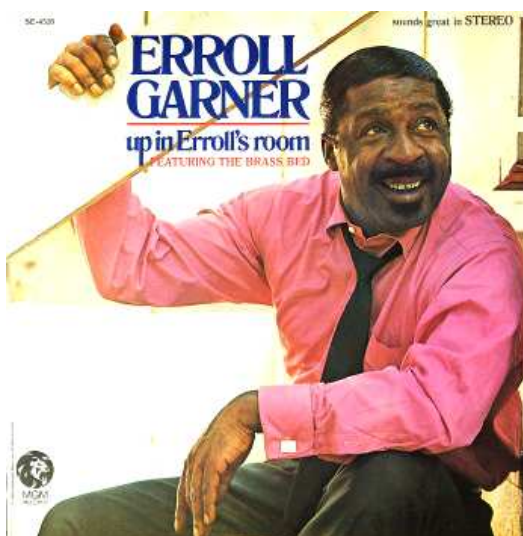
Tekst en foto: Tom Beetz

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

ERROLL GARNER (1921 – 1977)

Wie na verloop van tijd weer eens een plaat opzet van helden van weleer, loopt gemakkelijk het risico van een teleurstelling; de tand des tijds heeft zijn werk gedaan, ten koste van de glans van de herinnering. Er zijn dan ook heel wat platen die ik liever in de kast laat. Maar toen ik laatst voor een Concertzender-programma op zoek ging naar opnamen van de combinatie van pianist Erroll Garner plus bigband en ik, op weg geholpen door Jan van Diepenbeek van The Dutch Erroll Garner Foundation (gevestigd in Den Helder en bereikbaar via vandiep@hetnet.nl), de MPS 15252 'Up in Erroll's Room' opzette, was het meteen raak. Erroll Garners aanstekelijke speeltrant en virtuoze muzikaliteit wonnen het voor de zoveelste keer van allerlei bedenkingen als 'clichés, stijltje' en dergelijke. Daar kwam nog bij dat arrangeur Don Sebesky voor vijf van deze opnamen uit maart 1968 arrangementen had bedacht, die Garners kwartet - met bassist Ike Isaacs, slagwerker Jimmy Smith en conga-drummer José Mangual - extra reliëf gaven. Daarvoor waren vedetten uitgenodigd als de saxofonisten Pepper Adams en Jerome Richardson, de trompettisten Bernie Glow en Marvin Stamm, de trombonisten Jimmy Cleveland en Wayne Andre en tubaïst Don Butterfield. Inderdaad, 'New York's finest'.



Voor een studioarrangeur als Sebesky moet het trouwens een speciale opgave geweest zijn om zijn muzikale aanvullingen zo in te kleden dat zij in de pas zouden lopen met de spontaan opborrelende piano-erupties van Garner, die als niet-lezer zich weinig aan partituren placht te houden. Ook om die reden kan het bijna niet anders of de opnamen zullen in gescheiden sessies plaatsgevonden hebben om daarna op de montagetafel in elkaar geschoven te worden. Dat die operatie geen rafels laat horen, draagt bij aan de aangename verrassing, die het afspelen van deze plaat nog steeds bezorgt. En dan te bedenken dat er intussen meer dan een generatie luisteraars bij is gekomen, die misschien nog nooit van Erroll Garner en diens karakteristieke pianospel heeft gehoord.

A propos, het is de bedoeling om deze en andere Garner-opnamen deze maand in mijn Concertzenderprogramma Het Grote Geluid uit te zenden.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn iedere tweede en vierde dinsdag van de maand te horen op de ConcertZender (23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

IN MEMORIAM

CAPTAIN BEEFHEART (1941 – 2010)



'Trout Mask Replica': een even verbluffend als verontrustend meesterwerk.

"That's right, The Mascara Snake, fast 'n' bulbous; tight also."
 "A squid eating dough in a polyethylene bag is fast 'n' bulbous, got me?" Het zijn teksten van 'Trout Mask Replica' (1969) die je een leven lang bijblijven, nadat ze er bij een eerste beluistering flink zijn ingehakt. En ruim veertig jaar later is deze dubbel-LP van Captain Beefheart (1941 – 2010) nog steeds een even verbluffend als verontrustend meesterwerk. Don Van Vliet (zoals zijn eigenlijke naam was) sloot zich met zijn band in een huis op, en bracht zijn explosieve mengsel van deltablues, rock, soul en free-jazz tot een absoluut kookpunt. De in elkaar hakende gitaren van Zoot Horn Rollo (echte naam: Bill Harkleroad) en Antennae Jimmy Semens (Jeff Cotton) en het vrije spel op sopraansaxofoon en basklarinet van de leider en The Mascara Snake (Victor Hayden) werden destijds met gefronste wenkbrauwen ontvangen. Nummers als 'Hair Pie, Bake 1 & 2' en 'Dali's Car' klonken als pure free-jazz, en dat moet rock- en bluesliefhebbers toch behoorlijk rauw op het dak zijn gevallen.

De fans waren inmiddels al wel gewend aan de gruisige stem van de Captain, die ergens uit de erfenis van Howlin' Wolf vandaan leek te komen. De tracks van de eerste platen van Beefheart, 'Safe As Milk' (1966) en 'Strictly Personal' (1968), volgden nog aardig het format van de rocksong, al stond het surrealisme van de teksten haaks op wat het pop- en rockpubliek midden jaren zestig gewend was. 'Mirror Man' (1968, maar pas in 1971 uitgebracht) ging muzikaal al een stuk verder, en bestond uit lange studiojams met een hoog improvisatiegehalte. Maar met 'Trout Mask Replica' sloeg Captain Beefheart met zijn Magic Band (want zo heette de groep al vanaf de oprichting in 1964) definitief een richting in waarin hij iedereen het nakijken gaf. Vreemd genoeg waren de platen die begin jaren zeventig volgden een stuk toegankelijker, met het softe 'Bluejeans and Moonbeams' (1974) als ultiem cynisch commentaar op de platenindustrie. Beefheart noemde de plaat (die hij maakte om van zijn contract met Mercury Records af te zijn) 'verschrikkelijk en ordinaar' en riep fans zelfs op om hun geld ervoor terug te vragen. Na een tijdje opgetrokken te hebben met zijn jeugdvriend Frank Zappa ('Bongo Fury' uit 1975 laat het klinkend resultaat horen), keert Don Van Vliet gelukkig weer terug op de route van 'Trout Mask Replica' met 'Shiny Beast' en 'Doc at the Radar Station' (beiden 1980). 'Ice Cream for Crow' (1982) is zijn zwanenzang, want vanaf dat moment trekt hij zich terug in de Mojavewoestijn om zich alleen nog bezig te houden met zijn schilderwerk. Hij leeft daar als een kluizenaar, en er wordt multiple sclerose bij hem geconstateerd, de ziekte waaraan hij uiteindelijk bezwijkt.

De invloed van Captain Beefheart is groter dan zijn platenoeuvre zou doen vermoeden, en beperkt zich bepaald niet alleen tot de rock avant-garde. Ook in progressieve jazzkringen vindt zijn hoekige ritmiek navolging. Het is dan ook niet vreemd dat gitarist Gary Lucas (de virtuoos uit de laatste bezetting van zijn Magic Band) tegenwoordig Beefhearts oeuvre vertolkt met een groep muzikanten uit de New Yorkse downtown scene: Fast 'n' Bulbous.

Herman te Loo

VILLAGE VOICE CRITICS POLL

Album of the Year 2010

1. **Jason Moran**
Ten
2. **Rudresh Mahanthappa**
Apex
3. **Mary Halvorson Quintet**
Saturn Sings
4. **Charles Lloyd Quartet**
Mirror
5. **Henry Threadgill's Zooid**
This Brings Us to, Vol. 2
6. **Keith Jarrett & Charlie Haden**
Jasmine
7. **Steve Coleman & Five Elements**
Harvesting Semblances and Affinities
8. **Vijay Iyer**
Solo
9. **Geri Allen**
Flying Toward the Sound
10. **Paul Motian**
Lost in a Dream
11. **Dave Holland Octet**
Pathways
12. **Chris Lightcap's Bigmouth**
Deluxe
13. **Brad Mehldau**
Highway Rider
14. **Myra Melford's Be Bread**
The Whole Tree Gone
15. **James Moody**
4B
16. **Randy Weston**
The Storyteller
17. **Mostly Other People**
Do the Killing Forty Fort
18. **Marc Ribot**
Silent Movies
19. **Fred Hersch Trio**
Whirl
20. **Regina Carter**
Reverse Thread
21. **Claudia Quintet**
Royal Toast
22. **Danilo Perez**
Providencia
23. **Christian Scott**
Yesterday You Said Tomorrow
24. **Nels Cline Singers**
Initiate
25. **Microscopic Septet**
Friday The Thirteenth

Best Vocal Album 2010

1. **Cassandra Wilson**
Silver Pony
2. **Irene Kral**
Second Chance
3. **Esperanza Spalding**
Chamber Music Society
4. **Theo Bleckman**
I Dwell in Possibility

Bron: het New Yorkse blad The Village Voice. De lijst werd samengesteld door enige tientallen jazzcritici van naam.

NEW YORK JAZZ ALERT

AT THE JAZZ MUSEUM

Imaginative programming at the **National Jazz Museum in Harlem** continues this month with two luminaries (trumpeter Steven Bernstein and record producer Tommy LiPuma) sitting still for extended interviews; Christian McBride enthusing at length about some of his musical heroes; scholar Ed Berger detailing the research underlying his biographies of Benny Carter and George Duvivier; showings of historical jazz films; Etienne Charles performing at the Players Club; and a pair of concerts at the Rubin Museum with Eldar and Slumgun getting top billing. The majority of these events are free, too. For dates, locations and other details, check jazzmuseuminharlem.org.

OF SPECIAL INTEREST



Pianiste Joanne Brackeen speelt 21 januari in Kitano. (Persfoto)

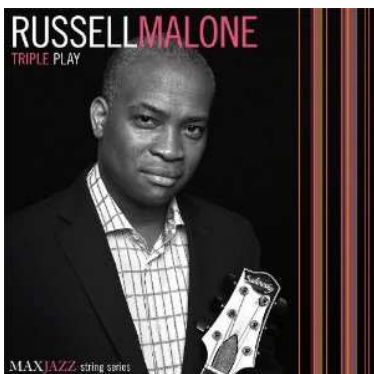
Keith Jarrett performs solo at Carnegie Hall (Jan. 16)...Finnish-born pianist Mika Pohjola at Miles' Café (Jan 18)...a **David Murray** big band at Birdland (Jan. 18-22)...guitarist Rick Stone at The Garage (Jan. 20)...George Garzone at Cornelia Street (Jan. 20-21)...Brazilian jazz from Swedish flautist Elsa Nilsson at Puppets (Jan. 21)...**Jimmy Cobb's** quartet at Smoke (Jan. 21-22)...**Joanne Brackeen** at Kitano (Jan. 21-22)...bassist Iris Orning at The Garage (Jan. 23)...Cecilia Coleman's highly recommended big band at The Garage (Jan. 25)...four nights of Kneebody with special guests at Southpaw in Park Slope, Brooklyn (Jan 26-29)...a busy four nights for percussionist **Gerald Cleaver** as he presents music from his new release *Be It As I See It* at Barbès (Jan. 26), The Stone (Jan. 27) and Cornelia Street (Jan. 28-29)...**Greg Osby** with John Abercrombie at Jazz Standard (Jan. 27-30)...bassist Linda Oh with a string ensemble at the Jazz Gallery (Jan. 28)...Helen Sung at Kitano (Jan. 28-29) ...**Myra Melford & Brandon Ross** at 92Y Tribeca (Jan. 29) ...Emilio Solla's invigorating Tango Jazz Conspiracy quintet at Smalls (Jan. 29); with Emilio's Inestable De Brooklyn ensemble also featured each Monday at Miles' Café...and reed specialist Carol Sudhalter at The Garage (Jan. 31).

Paul Blair

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 10 januari 2011



1. **Russell Malone**
Triple Play
(MaxJazz)
2. **Cassandra Wilson**
Silver Pony
(Blue Note)
3. **Clayton Brothers**
The New Song and Dance
(ArtistShare)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot.

• **Website:** Henk de Boer.
Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS EN JAZZIMPULS CONCERTEN



LEIDSE JAZZ WEEK

Diverse locaties, Leiden
19 tot en met 23 januari 2011
(<http://www.leidsejazzweek.nl>)

Met onder anderen: Darius Dante Group, Roos Jonker, Club des Belugas, Wouter Kiers en Yuri Honing.

KULTURAMA JAZZ

Stadsschouwburg, Leuven
17 tot en met 19 februari 2011
(<http://www.kulturama.be>)

Met onder anderen: Flat Earth Society ft Ernst Reijseger, BRZZVLL ft Gregory Frateur, Archie Shepp Quartet, Ifa Y Xango, Orchestre National de Jazz featuring Ian Siegal & Karen Lanaud.

MAASTRICHT JAZZ MASTERS

Theater aan het Vrijthof, Maastricht
25 en 26 maart 2011
(<http://www.jazzmaastricht.com/masters>)

Met onder anderen: Tricycle, James Hunter, World Trio (winnaars Jazz Hoeilaart), Bobby McFerrin, Wolfgang Muthspiel, Pierreux & Caenegeem, Roelofs Lauscher Trio, Tin Men and the Telephone. Ook is er een expositie met werk van fotograaf Jos L. Knaepen.

JAZZIMPULS DUBBELCONCERTEN (voor de pauze 1/ Na de pauze 2)

1. **Paul Berner Band - Big Sky Country**
2. **Hans Dagelet - Dust Radio**
20-01-2011 - Stadsgehoorzaal Leiden
10-02-2011 - Vredenburg - Utrecht
12-02-2011 - Lantaren Venster - Rotterdam
13-02-2011 - Musis Sacrum - Arnhem
1. **Rotterdam Jazz Orchestra - Op het Lijf Geschreven**
2. **Speak no Evil met Yuri Honing**
21-01-2011 - Stadsgehoorzaal Leiden
1. **Bart Lust Quintet - High Energy Modal Jazz**
2. **Paul van Kessel sings - The Cool Cole**
05-02-2011 - De Goudse Schouwburg - Gouda
12-02-2011 - Theater Het Klooster - Woerden
1. **Evi de Jean**
2. **Bankroet Jazz Live**
20-01-2011 - Stadsgehoorzaal Kampen
28-01-2011 - Verkadefabriek - De Bosch
08-02-2011 - Cultuurcentrum Griffioen - Amstelveen
1. **CaboCuba - Cuarteto Instrumental**
2. **Dina Medina - Featured by CaboCubaJazz**
22-01-2011 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen
23-01-2011 - Theater Het Kielzog - Hoogeveen
30-01-2011 - Theater de Vest - Alkmaar
1. **Bart van Lier Kwartet**
2. **Masha Bijlsma Sextet - Whispers and Moans**
28-01-2011 - Parkgebouw - Rijssen

INFO: WWW.JAZZIMPULS.NL